07/08/2022

Μήνυμα Μητροπολίτη Σουηδίας στη μνήμη ενός νέου της Ομογένειας

Οικουμενικό Πατριαρχείο / Μητροπόλεις Οικουμενικού Θρόνου

«Σήμερα, λοιπόν, δίνεται σε όλους μας η αφορμή, να αναλογιστούμε ποιό είναι το χρέος μας απέναντι στους νέους, ως Εκκλησία και ως Ομογένεια. Κάποιοι, ίσως, αναρωτηθούν: Τί κάνει η Εκκλησία για τα νέα παιδιά;» διερωτάται, μεταξύ άλλων, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σουηδίας κ. Κλεόπας με μήνυμα του σε μέσο κοινωνικής δικτύωσης με αφορμή τις πρόσφατες εκδημίες δύο νεαρών μελών της Ομογένειας.

Αναλυτικά, το μήνυμα του Σεβασμιωτάτου:

Μητροπολίτου Σουηδίας Κλεόπα, Στη μνήμη του Κοσμά

Πανοσιολογιώτατε,
Μουσικολογιώτατοι Ιεροψάλτες,

Αγαπητοί εν Χριστώ Μεταμορφωθέντι Αδελφοί,

Μία μόλις ημέρα μετά την εορτή της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος στο όρος Θαβώρ, ζούμε μέσα στην Εκκλησία την προσωπική μας μεταμόρφωση, καθώς είμαστε πλημμυρισμένοι από το ιλαρό και ανέσπερο φως της Θείας Μεταμορφώσεως.

Προσκαλούμεθα από τον ίδιο τον Χριστό, να Τον συνακολουθήσουμε, μαζί με τους τρεις μαθητές Του, τον Πέτρο, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη, για να διαπιστώσουμε και να ομολογήσουμε την Θεότητα του Αρχηγού της πίστεώς μας και να δεχθούμε την Θεία Αλλοίωση, όπως περιγράφεται στο ακόλουθο στιχηρό των αποστίχων του εσπερινού της Δεσποτικής εορτής:

“Ἐν τούτῳ γὰρ ἐπιβὰς τῷ ὄρει Σωτὴρ μετὰ τῶν μαθητῶν σου, τὴν ἀμαυρωθεῖσαν ἐν Ἀδάμ φύσιν, μεταμορφωθείς, ἀπαστράψαι πάλιν πεποίηκας, μεταστοιχειώσας αὐτήν, εἰς τὴν σὴν τῆς Θεότητος δόξαν τε καὶ λαμπρότητα· διὸ βοῶμέν σοι· Δημιουργὲ τοῦ παντός, Κύριε δόξα σοι.”

Στην σημερινή ευαγγελική περικοπή, ο ευαγγελιστής Ματθαίος μας πληροφορεί ότι ο Κύριός μας βρέθηκε ανάμεσα στον λαό, ο οποίος αναζητούσε την παρουσία Του, σε βαθμό που εγκατέλειπε τις εργασίες και ενασχολήσεις του και Τον ακολουθούσε στις ερήμους, για να ακούσει την “καινή διδαχή” και να δεχθεί “πολλά σημεῖα” Του.

Είναι ιδιαίτερα χαρακτηριστικό το γεγονός ότι η σχέση του Κυρίου μας με το λαό, δεν προσδιοριζόταν από τα συνηθισμένα ανθρώπινα κριτήρια. Ο Κύριος αντιμετώπιζε το λαό ως τον δικό Του λαό, την δική Του οικογένεια, γι’ αυτό και η παρουσία Του ανάμεσα στους “υιούς Ισραήλ” ήταν παρουσία εύσπλαχνου πατέρα, που, χωρίς καμία απολύτως διάκριση, φανερώνει την ευσπλαχνία και τους οικτιρμούς Του σε όλα τα παιδιά Του.

Αδελφοί μου, όπως και άλλες φορές, σε διάφορες ευκαιρίες έχουμε τονίσει, έτσι και σήμερα, αξιωθήκαμε “να συναχθούμε επί το αυτό” και να προσφέρουμε την αναίμακτη ιερουργία για όλους εμάς, που αποτελούμε την επί γης στρατευομένη Εκκλησία, αλλά και υπέρ των ψυχών των απ’ αιώνος κεκοιμημένων αδελφών μας, γονέων, συζύγων, τέκνων, αναδόχων και “οικείων ημών εν τη πίστει”, όλων δηλαδή εκείνων που αποτελούν την εν ουρανοίς θριαμβεύουσα Εκκλησία.

Στο άγιο δισκάριο αρχικά και στη συνέχεια στο άγιο ποτήριο, γίνεται η ένωση της στρατευομένης και της θριαμβεύουσας Εκκλησίας, στο κοινό ποτήριο, με την παράκληση, να αποπλύνει ο Κύριος τις αμαρτίες όσων έχουν μνημονευθεί, με το τίμιο, πανάγιο, ζωηρό και πανακήρατο αίμα Του.

Έτσι και σήμερα, όλοι εμείς, που αξιωθήκαμε να συμμετέχουμε προσευχητικώς και βιωματικώς στην αναίμακτη αυτή ιερουργία, παρακαλέσαμε ιδιαιτέρως για την ανάπαυση της ψυχής ενός νέου ηλικιακά μέλους της ομογένειάς μας στη Στοκχόλμη, του Κοσμά, που πριν από σαράντα ημέρες έφυγε από τον κόσμο αυτό, βυθίζοντας με ανθρώπινη θλίψη και πόνο την μητέρα, τα αδέλφια, την οικογένειά του και ολόκληρη την ενταύθα ομογένειά μας.

Την ημέρα της εξοδίου ακολουθίας, της κηδείας του, παραβρεθήκαμε καθηκόντως, τόσο ο ομιλών, όσο και ο π. Βαρθολομαίος, και εκτός από τις προς Κύριον εντεύξεις μας υπέρ αναπαύσεώς του, εκφράσαμε και την συμπαράστασή μας στην οικογένειά του και ασφαλώς διερμηνεύσαμε τα αισθήματα της ομογενείας μας καθόλης.

Τα συναισθήματα πόνου και πένθους που βιώσαμε στην κηδεία μας επικαιροποιήθηκαν στην θύμιση ενός αποσπάσματος από το ποίημα του Ιάκωβου Καμπανέλλη, το οποίο μελοποίησε ο Μάνος Χατζιδάκης για την “Οδό Ονείρων”:
“Τί να μου κάνουν δάκρυα δυο
και στεναγμοί σαράντα δυό μανούλα μου;
Τί κι αν το δάκρυ μου νωπό;
Βουβό το στόμα και πικρό μανούλα μου.
Και τρέχω κάποιον για να βρω,
να με ρωτάει και τον ρωτώ
Τί θα γενεί τί θα γενεί;
Ποιός θα πονεί , ποιός θα πονεί;
Μανούλα μου, μανούλα μου.”

Πριν από λίγες μέρες, πληροφορηθήκαμε για την εκδημία ενός ακόμη νεαρού μέλους της πνευματικής μας οικογένειας, του Γιώργου.
Στα οκτώ έτη που η χάρις του Κυρίου μας με αξίωσε να διαποιμαίνω την ιεραποστολική Επαρχία του Οικουμενικού Πατριαρχείου στην Σκανδιναυΐα, είχα την ευκαιρία να ζήσω πολλές χαρές, αλλά και να συμμετέχω στο πένθος οικογενειών, που αποχωρίστηκαν, δια του θανάτου, τα παιδιά τους.
Υπακούοντας στο κέλευσμα του αποστόλου Παύλου, “κλαίετε μετά κλαιόντων”, ενώνουμε κι εμείς τις προσευχές μας και εκφράζουμε την συμπαράστασή μας σε όλες τις οικογένειες των πενθούντων και ιδιαιτέρως σήμερα του Κοσμά, προσεγγίζοντας κάθε μεγάλο μυστήριο, με σιωπή και δέος.

Σήμερα, λοιπόν, δίνεται σε όλους μας η αφορμή, να αναλογιστούμε ποιό είναι το χρέος μας απέναντι στους νέους, ως Εκκλησία και ως Ομογένεια. Κάποιοι, ίσως, αναρωτηθούν: Τί κάνει η Εκκλησία για τα νέα παιδιά; Όμως, δεν πρέπει να μάς

διαφεύγει ότι Εκκλησία είμαστε όλοι, είτε εκκλησιαζόμαστε κάθε Κυριακή είτε όχι. Όλοι είμαστε μέλη της, αφού έχουμε βαπτισθεί στην ίδια κολυμβήθρα κι όπως ομολογεί ο απόστολος των εθνών Παύλος, είμαστε όλοι πνευματικά αδέλφια.

Οι ευθύνες, λοιπόν, δεν ανήκουν περισσότερες ή λιγότερες στον καθένα ξεχωριστά, αλλά σε όλους εξίσου, και θα πρέπει όλοι να δείχνουμε το απαραίτητο ενδιαφέρον για τον συνάνθρωπό μας. Η αδιαφορία δεν είναι λύση. Σε ότι διαδραματίζεται στην Ομογένεια της Σκανδιναυΐας βαραίνει τις πλάτες όλων μας. Ως οικογένεια μοιραζόμαστε τις χαρές και τις θλίψεις όλων των μελών μας, των αδελφών μας, γιατί ο άλλος είναι ο "έτερος εγώ".

Σοφή και διαχρονική η φράση του προέδρου των Ηνωμένων Πολιτειών Αμερικής John Fitzgerald Kennedy, "Μη ρωτάς, τί μπορεί να κάνει η χώρα σου για σένα, αλλά τί μπορείς να κάνεις εσύ για την χώρα σου."

Αν επαναπαυόμαστε και λέμε ότι, όσο εγώ περνάω καλά και η οικογένειά μου είναι καλά, δεν με απασχολεί, τί συμβαίνει με τον συνάνθρωπό μου κι όπως έλεγαν οι πρόγονοί μας, "ἐμοῦ θανόντος γαῖα μιχθείτω πυρί", δηλαδή, μετά τον θάνατό μου, ας καεί το σύμπαν!
Δεν θα πρέπει να ξεχνούμε ότι η δοκιμασία των αδελφών μας, μπορεί κάποια στιγμή να χτυπήσει και την δική μας πόρτα, με τον πλέον παράδοξο και απίθανο τρόπο.

Ας συγκρατήσουμε από το σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα τα υψηλά διδάγματα, ότι ο Χριστός είναι "άρτος εξ ουρανού", "το ύδωρ το ζών", από το οποίο, όποιος γεύεται και πίνει, "οὐ μή διψήση εἰς τόν αἰώνα".

Η παρουσία του Χριστού στον κόσμο είναι μια συνεχής διακονία, που υπαγορεύεται από την άπειρη ευσπλαχνία Του. Ας εναποθέτουμε στον Μεταμορφωθέντα Χριστό το βαρύ φορτίο της ζωής μας, απ' όπου κι αν αυτό προέρχεται, ακόμη και από το πένθος μας και θα γνωρίζουμε εμπειρικά ότι ο λόγος Του βιώνεται και γίνεται πραγματικότητα: "Δεῦτε προς με πάντες οἱ κοπιῶντες καί πεφορτισμένοι κἀγώ ἀναπαύσω ὑμᾶς." Αμήν!